

PATRIK HÁBL: „Studenti se dnes bojí malovat.“

Velká obhajoba obrazu

Malíř **PATRIK HÁBL (37)** tvrdí, že když na výtvarné škole, kde učí, řeknete, že malujete obraz, zní to jako sprosté slovo. On sám si zjevně myslí něco jiného. Momentálně vystavuje obraz nazvaný *Kaple* o rozměrech sto osmdesát metrů čtverečních! Jeho magický efekt mohou obdivovat návštěvníci pražské galerie DOX.

Nedávno jste na sebe upozornil neobvyklým projektem *Popelec umělců*. Farností, jíž patří pražský kostel Nejsvětějšího Salvátora, jste byl vyzván k zakrytí všech patnácti tamních sakrálních obrazů svými díly. Jak k tomu došlo?

V postním období docházelo už ve středověku k zakrývání obrazů. Věřící se měli koncentrovat a uvědomovat si, že popel jsme a v popel se obrátíme. Později, po první světové válce, bylo v pařížské katedrále Notre-Dame slouženo rekviem za padlé umělce. Tradice setkání víry a umění se postupně rozšířila i do německých a českých zemí a po listopadu 1989 byla u nás znovu obnovena z iniciativy Tomáše

Halíka na půdě akademické farnosti Univerzity Karlovy. Na samotné umělecké intervence došlo před sedmi lety. Od té doby v postním období každoročně zdobila prostory kostela Nejsvětějšího Salvátora díla Adrieny Šimotové, Václava Ciglera nebo Stanislava Kolíbala. Když mne pro letošní *Popelec* umělců oslovila farní rada, dostali jsme se po dlouhé diskusi k variantě zakrytí všech barokních obrazů s tím, že do jejich rámců vsadím své obrazy tak, aby přirozeně zapadly do sakrálního prostředí a nerušily věřící v rozjímání. Narativnost například křížové cesty se rozpustila do čiré abstrakce. Asi jako když Vladimír Boudník chodil po Praze a povyšoval fleky oprýs-

kaných zdí na konkrétní interpretace kolemjdoucích.

Aktuální instalace v DOX se jmenuje *Kaple*. Proč jde o tak obrovské plátno?

Do poslední chvíle jsem nevěděl, jak to celé dopadne, kam až mohu zajít. Už před dvěma lety jsem v Klatovech na Klenové vytvořil podobnou malbu po obvodě kolem tamní Sýpky. Šlo mi o proměnu vztahu mezi obrazem a jeho rámečkem. Tedy, že už nejde o rám, ale o samotné plátno, které obepíná obvod. Poprvé jsem se setkal s efektem, jak lidé obepnutí něčím tmavým a „bezhraničním“ přestávali mluvit, měli pocit, že jsou v jakémsi posvátném prostoru. Hledal jsem ideální rozměr obra-

zu. Na vernisáži jsem o tom mluvil s několika významnými architekty a všichni mi potvrdili, že daný rozměr v architektuře DOX dokonale rezonuje. Najednou se před obrazem začali všichni shromažďovat, bylo to pestré spektrum lidí: věřící, nevěřící, kurátoři, umělci ... Společně tam stáli v němém úžasu vedle sebe. Jeden pán dokonce začal recitovat Charlese Baudelaira. **Váš projev je inspirován asijskými technikami. Jsou pro vás tak důležité?**

Silně si uvědomuji to, co říká Václav Čilek; totiž, že krajina nás ovlivňuje. A že je tu paralela mezi krajinou vnitřní a vnější. Už na škole mne fascinovaly cesty. Kdykoli jsem vytáhl někam paty,